

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Happily Inc

4. RAAMAT

*ei saa
sinust üle*

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Not Quite Over You
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Susan Mallery, Inc

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05358419
ISBN 978-9949-82-410-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Sharile. Sa pakud mulle suurt rõõmu ja oled mu elus ootamatuks boonuseks. Tänan, et oled nii heasüdamlik ja suuremeelne ning et sinuga on nii tore koos olla. Käesolev raamat on sinule. Tõsi, härra Whiskersit pead jagama kogu grupiga, aga muidu on kõik sinu!!

ESIMENE PEATÜKK

SILVER Tesdal teadis väga hästi, et armastus esimesest silmapilgust ei ole arukas asi, aga ta ei saanud sinna midagi parata. Tõsi, Airstream oli paar aastat vana, sel olid mõned mõlgid ja selle sisemus tuli täiesti ringi teha, aga talle meeldisid haagise kuju ja ruumikus. See oli just niisugune, nagu ta oli endamisi soovinud. Selle transportimiseks läheb vaja jõulist masinat ja personali on ka rohkem vaja, aga sellega saab ta hakkama – vähemalt unistustes küll.

Saadaval oli ka teine, pisut väiksem Airstream, mis oli veelgi hullemas seisus, aga seitsmemeetrine järelhaagis oleks just see, mida ta vajab väiksemate ürituste läbi viimiseks. Ta kujutas juba ette, kuidas need näevad välja pärast seda, kui nende sisemus on ümber ehitatud ja küljele kleebitud AlkoNoosi logo.

Silver toetus naeratades toolile. Praegusel hetkel oli tema „firmas“ täpselt üks täiskohaga töötaja – tema ise. Ta värbas lisajõude vastavalt vajadusele. Aga kui tal õnnestuks Airstreamid osta, siis oleks olukord hoopis teine, mõtles ta, vahtides igatseval pilgul arvutiekraanil kuvatud müügis olevaid haagiseid. Tal oleks vaja

mõlema haagise peale üht inimest, mis tähendas teist ja kolmandat töötajat ning ka raha palga maksmiseks.

Agaga kõigepealt tuleb haagised ära osta, need korda teha, hankida paar võimsat masinat nende transportimiseks ja veenduda, et plaanide teostamiseks on ka küllaldaselt kliente. Ta oli kõik läbi rehkendanud ja jõudnud veendumusele, et saaks sellega hakkama ning jääks ikkagi kasumisse... Ajapikku. Kuid selleks, et treilerid ära osta, vajas ta laenu. Ja kuigi ta oli Airstreamidesse armunud, ei meeldinud talle sugugi pankadega asju ajada.

Silver sulges brauseri ja võttis õhukese mustast nahast portfelli, mille ta oli paari aasta eest ühelt päranditombu müügil kaheksa dollari eest ostnud. Ta polnud küll sedasorti naine, kes käiks portfelliga ringi, kuid pärast oma ettevõtte asutamist oli ta jõudnud arusaamisele, et kohati tuleb teha mööndusi ja käituda nii nagu teised. Portfell teeb elu lihtsamaks, kui tuleb ajada asju inimestega, kes kipuksid teda muidu hukka mõistma.

Ta pistis rahakoti ja telefoni portfelli, silus musta kitsast seelikut ja sammus ukse poole. Ta oli teinud selle päeva puhul tohutu möönduse ja pannud teksade ja varrukate särki asemel selga seeliku, siidpluusi ja lühikese musta bleiseri. Ta oli teinud tagasihoidliku meigi ja põiminud pikad blondid juuksed prantsuse patsi. Tema ümberkehastumisele panid punkti kullakarva kõrvarõngad ja kontsakingad. Ta tundis end lollina, aga ta teadis, et välimus on oluline. See kõlas küll totakalt, aga nii see oli.

Kümme minutit hiljem keeras ta auto California Esimese Säätude ja Laenude panga parklasse. Kolm panka olid tema taotluse tagasi lükanud. Kui ta sellest pangast ka laenu ei saa, siis on ta omadega plindris.

„Mitte plindris,“ pomises ta endamisi. „Kui ma laenu ei saa, siis jätkan nii nagu seni. Mul läheb väga hästi ja läheb ka edaspidi hästi.“

Aga ta tahtis ikkagi Airstreami osta. Ta tahtis oma ettevõtet laiendada ja saavutada rohkem, kui keegi oli võimalikuks pidanud. Ta oli üldsuse silmis mitte keegi, kes oli teinud oma elus rumalaid vigu. Kui tal õnnestuks oma ettevõtet laiendada, õnnestuks tal endale tõestada, et ta oli kõik selle seljataha jätnud. Tõsi, tal õnnestuks ka anda ninanips neile, kes olid talle öelnud, et ta pole midagi väärt, aga see oleks pelgalt boonuseks.

Ta sisenes panka ja sammus otsema teed juhtkonna kabinetide poole. Tal oli kokkusaamine Libby Saundersiga, kes oli ärielaenude osakonna asepresident. Silver oli teda laenuaotlust sisse andes kohanud ja tänase kohtumise eesmärk oli arutada läbi laenukomitee otsus. Kuigi Libby oli ühe Silveri parima sõbranna ema, oli temaga koos veedetud pooltund osutunud pingeliseks ja ebamugavaks.

Libby väljendas väga selgesti, et mõistis hukka nii Silverit ennast kui ka tema ettevõtet ega pidanud äriplaani elujõuliseks. Silver oli otsustanud näidata, et Libby eksib. Ta oli veel kord kõik numbrid läbi rehkendanud ja langetanud laenusummat ning andnud kõikidele sõbrannadele korralduse hea karma loomiseks palvetada, põletada salveid või tuua ohvriande.

Ta koputas Libby kabinetit avatud uksele. Libby tõstis pilgu arvutilt.

Libby oli viiekümnendates eluaastates ja nägi välja täpselt selline nagu ühest kõrgemast pangaametnikust oodata: ta kandis tumedaid kostüüme, pärleid ja ta juuksed olid alati krunni kinnitatud. Ta kulm oli alaliselt kortsus, mille tulemusena ta nägi välja tauniv. Silver üritas meelde tuletada, kas ta oli üldse kunagi näinud Libbyt naeratamas, aga see ei õnnestunud. Ta ei sattunud küll Libbyga eriti sageli kokku, aga pealtnäha polnud tegu naisega, kes oleks olnud õnnelik.

„Tere, Silver!“ Libby suunurgad küll kerkisid pisut, kuid mitte nii palju, et ta oleks naeratanud. „Kui kena sinust, et sa oled täpne.“ Ta andis märku, et Silver võtaks teisel pool lauda istet.

„Tere, Libby!“

Silver võttis istet ja üritas kõigest väest jätta endast enesekindlat ja professionaalset muljet. Ta asetaski portfelli nii, et Libby seda näeks.

Kuid Libby ei pannud seda tähelegi. „Väga hea, et sa äriplaani ringi kirjutasid. Numbrid on igati head.“

Silver tundis sisimas rahulolu, kuid säilitas neutraalse ilme.

„Kuid sellele vaatamata ei saa me sulle kahjuks laenu anda. Su taotlus oli piiripealne, aga võttes arvesse sinu ettevõtte olemust – võimalust, et sul võivad tekkida makseraskused ja et sul pole küllaldaselt kliente –, ei õnnestunud komiteel jõuda üksmeelele.“

Üheliikmelisel komiteel, mõtles Silver, kuigi üritas kõigest väest pettumust ja kibestumist mitte välja näidata. Libby oli olnud tema viimane lootus. Okei, mitte just Libby, vaid see pank. Kõik teised linnas olevad pangad oli ta juba läbi käinud. Kaugematesse pankadesse polnud vähimatki mõtet minna. Happily Inc oli omapärane linnake, kus pakuti klientidele võimalust korraldada eripäraseid pulmi. Siin liikusid kõik asjad oma rütmis. Kui ta peaks seletama kaugematele pankadele, et plaanib ehitada haagised ringiliikuvateks baarideks, millega teenindada pulmi, peetaks teda väga heale äriplaanile vaatamata täielikuks idioodiks.

„Mul on väga kahju,“ lisis Libby. Ta silmis oli midagi, mis meenutas pigem rahulolu kui kahetsust.

Seda võiski arvata, mõtles Silver. Mineviku eest pole pääsu – selles linnas küll mitte. Liiatigi, kui siin elavad Libby-sugused inimesed.

Silver teadis küll, et peaks käituma viisakalt ja tänama või suruma Libby kätt või midagi sellist. Kuid ta ei suutnud seda teha.

Ta noogutas, tõsis püsti ja lahkus ühtäkki umbsena tunduvast kabinetist.

Ta tundis end kostüümis jaburalt – nagu *halloween*'i kostüümis laps. Tal ei õnnestu mitte kedagi ninapidi vedada. Tema oli see, kes oli ikka olnud – pisut pöörane Silver Tesdal, kel on baar ja kellele ei lähe karvavõrdki korda, mis temast arvatakse.

Kontsaklõbinal läbi fuajee minnes pigistas ta portfelli sanga.

„Silver?“

Hääl kostis ta selja tagant. Tal polnud vaja ringi keerata. Ta tundis seda häält. Ta manas näkku naeratuse ja üritas mitte tõmbuda kõssi nagu vihma kätte jäänud kass.

„Tere, Drew. Sina ka siin.“

Ta ei väljendanud mehega kohtumise üle üllatust – Drew töötas ju samuti pangas. Õigupoolest oli Drew California Esimese Säastude ja Laenude panga pärija. Drew' enda silmis oli see kindlasti väga põnev, Silverile käis see aga närvidele ja, mis puutus tema laenu, siis polnud Drew' positsioonil mingit tähtsust.

Drew mõõtis tumedate silmadega ta seelikut, kontsakingi ja portfelli. „Mida sina siin teed?“

„Käisin vana sõpra vaatamas.“

„Sul pole siin sõpru,“ nentis Drew.

„Jah, sellest olen ma täiesti teadlik.“ Ja nüüd veelgi enam.

Kahjuks aga polnud Drew idiot. Ta pilk liikus juhtkonna kabinetide suunas.

„Sul oli Libbyga kohtumine.“

„Tema on ju äri-laenude osakonna juhataja.“ Silver sammus ukse poole.

Ta ihkas istuda oma autosse ja sõita koju. Seejärel kavatses ta joosta neli miili, käia duši all, karjuda patja ning leevendada pettumust pudeli punase veini ja burgeriga. Järgmisel päeval on ta taas tugev ja kindlameelne, aga täna joob ta veini.

„Sinu laenuaotlus Airstreamide ostmiseks,“ lausus Drew just nagu kilde kokku pannes. „Laenukomitee koosolek on alles homme.“

„Nad otsustasid selle varem maha pidada.“

Parklasse viiv klaasuks oli nii lähedal, et seda oleks saanud peaaegu puudutada. Vabadus oli käega katsutavas kauguses. Nii. Lähedal.

Drew astus tema ja ukse vahele. „Ta ütles sulle ära.“

See polnud esitatud küsimusena ja Silveril polnud vähimatki tahtmist sel teemal rääkida.

Kõige lihtsam oleks minna sarkasmi teed. Võimalusi oli tuhandeid, üks teravam kui teine. Sarkasm võis olla relv, samuti valed ning ka variant lihtsalt Drew'd ignoreerida ja ära minna. Aga ühtlasi olid need tõestuseks, et tal oli vajadus end kaitsta, just nagu võiks Drew talle ikka veel haiget teha. Nüüd, kaksteist aastat hiljem, ei tohiks ta ju sellest enam üldse hoolida. Kui ta ei hooliks, oleks see tõeline võit.

Ta manas näkku siira naeratuse, nii et ta näis tark ja enesekindel ja kõigeiks valmis – või vähemalt nii ta ise lootis. Sest vähemalt tema silmis oli tõe ilmselge.

„Drew, ma ei lootnud algusest peale, et saan sellest pangast laenu. Andsin endast parima ega muudaks midagi.“ *Isegi mitte seda, et armusin sinusse kõigi nende aastate eest. Mis siis, et sina käitusid lapsikult ja täieliku kaabakana, kes sai alles siis aru, mille oli kaotanud, kui selleks oli juba liiga hilja.*

Okei, see viimane väide muidugi näitas, et ta polnud Drew'st täiesti üle saanud, aga vähemalt ei öelnud ta seda välja.

„Ma räägin temaga,“ ütles Drew.

„Ei. Mis tehtud, see tehtud. Las olla, nagu on.“

Kuigi see tähendas, et ta ei saa kahte ilusat Airstreami, mida ringi ehitada.